

Mégiscsak hozzászólna legalább,
nyílik a szája, a nő várva rá néz,
az arcán az a gyönyörű, tiszta mosoly.
De ahogy megérintené, eltűnik, örökre.

És itt, *a távcső végén a költő,*
a szegény bolond, aki beleszeretett
egy fénypontba.

